

пропастъта. Ялдашъ притули съ ржка бликналата кръвъ и пристъпи още една крачка. Вторъ изстрелъ го повали на земята. Махара възседна коня си, който бѣ застаналъ при самия завой и тържествуваща продължи своя пжтъ.

Следъ изпращането на Махара, Сурковъ отиде при сондата, Тургонъ бѣ извадилъ влаженъ пѣськъ, но не отъ вода. Сурковъ го заля съ хлороформъ. Постепенно течността добиваше тъменъ цвѣтъ.

— Нафтъ! — извика Сурковъ съ сияещо лице.

— Ата, — обърна се Тургонъ къмъ събирация пѣськъ конярь. — Сега ти нѣма да бѣгашъ въ Авганистанъ. Тукъ ще има хубава работа.

Старецътъ се смути. Ялдашъ го е изигралъ. Въ желанието да се отърве отъ него, той го е наклеветилъ предъ Тургонъ. Иначе отгде накжде Тургонъ ще му говори за Авганистанъ.

— Азъ не съмъ мислилъ да бѣгамъ въ Авганистанъ — каза той — Ялдашъ замина за Авганистанъ. Сега той

има много пари. Клетото момиче!...

Като чу тия думи, Сурковъ самъ оседла бързо жребецъ си и въ карьеръ се упъти по следитъ на Махара. Скоро измина дългия пжтъ.

Като застигна момичето, той съ пресипналъ отъ вълнение и умора гласъ извика:

— Махара!... Жива ли си, Махара!

— Азъ му дадохъ пжтя — отговори Махара. Сега азъ съмъ жива, но и ти си спасенъ.

Жива ли си, Махара?